

BAKKAL VE PAPAĞAN

Eski zamanlarda bir bakkal vardı. Bakkalın dükkânında bir papağanı vardı. Papağanın yeşil renkli tüyleri çok güzeldi. Üstelik konuşan bir papağandı bu. Dükkâna gelenler onun konuşmasına hayran kalıyorlardı. Bakkal, bu güzel ve konuşkan papağanı çok seviyor, ona çok iyi bakıyordu.

Bakkal, çeşit çeşit ürünler satardı dükkânında. Un, tuz, şeker ve yağdan tutun da güzel kokulara varıncaya değin her şey vardı. Bakkal, dükkânına çok özen gösterir, dükkânın temiz ve düzenli olması için elinden geleni yapardı. Papağan da sahibini çok sever, o yokken dükkânda bekçilik eder, müşterilerle konuşur, şakalaşır.

Ama bir gün beklenmedik bir şey oldu. Bakkal bir iş için evine gitmişti. Papağan dükkânda yalnızdı. Papağan becerikli olmasına becerikliydi ama ara sıra ürkekliği tutardı. Yine bir şeyden ürken papağan ansızın uçup gülyacağı şişelerine çarptı. Şişeler devriliş içindeki yağlar yerlere yayıldı. Her yer yağ olmuştu. Hatta bakkalın kenarda asılı duran önlüğü bile yağ içinde kalmıştı.

Papağan çaresiz bir şekilde köşesine çekilip sahibini beklemeye başladı.

Bakkal evden çıkageldi. Papağan, hiçbir şey olmamış gibi köşesinde duruyordu. Bakkal, dükkânın hâlini görünce sinirlendi. Bu işi papağanın yaptığını düşünen bakkal elindeki cetvelle papağanın başına vurdu. Papağanın başı fena hâlde yaralanmıştı. Üstelik sahibiyle de, müşterilerle de hiç konuşmaz olmuştu. Birkaç gün sonra papağanın başındaki yara iyileşmiş ama izi kalmıştı. Papağanın başındaki güzelim tüyler yok olmuştu. Sahibi yaptığına pişmandı ama son pişmanlığın yararı yoktu. Bakkalı asıl üzen şey, papağanın kel olması değil, hiç konuşmamasıydı. Bakkal onun yeniden konuşmaya başlaması için elinden geleni yaptı ama çabası hiçbir sonuç vermedi.

Günler geçti, değişen bir şey olmadı. Bu durum günlerce böyle sürdü. O güzel papağanın adı artık kel papağan olmuştu. Kel papağan, dükkânda köşesinde sessizce durur, gelen gideni izlerdi. Sahibi de onu konuşturmak için çabalar, ilginç şeyleri ona gösterirdi.

Papağan yine böyle etrafı seyrederken başında hiç saç olmayan bir adam girdi içeri. Adam, bilge bir dervişti ve saçını usturayla kazıtmış, başında hiç saç bırakmamıştı. Bu durum papağana çok ilginç gelmişti. Bu ilginç durum karşısında papağanın dili çözüldü ve şöyle dedi:

– Nasıl oldu da kel oldun? Yoksa sen de mi şişeleri devirip yağları döktün?

Papağanın bu sözüne herkes güldü. Dediler ki “Der-
vişle kendini bir tutuyor! Oysa görünüşe aldanmamak,
kendini başkasıyla ön yargılı bir şekilde kıyaslamamak
gerek.”